

Jász Attila – Csendes Toll

A bölények kipusztulása

(részletek)

ELMÚLIK EGY KORSZAK, HELYÉBE VALAMI MÁS JÖN,

de nem élesen,

és semmiképpen nem nagyfiúsabb, valahogy mindig lassú vagy,
lassan érő, és ezt tudod is, túlzottan naiv,
noha nagyon igyekeznél védekezni,
azért ez nem olyan könnyű,

roppant védtelen vagy, és ez így is marad még jó ideig,
szerelmeket találsz ki kényszerből, mert fiú osztálytársaid kérdezik,
ki tetszik, kibe vagy szerelmes, még a barátodnak se mondd el,
hogy ki tetszik neked igazán, mert nem az a lány,

akinek álnevet találsz ki, vezeték- és keresztnevének utolsó betűiből,
ha róla beszélsz, egy helyes és okos lányról,

neked valójában a fejlettebb, közönségesebb lány tetszik,
nem mered bevallani még a barátodnak se, mert félsz a kudarctól,
hogy megtudja a lány, és kinevetik, a többiek pedig kicsúfolják,

mert látod, hogy eleve veszett az ügy,
ez a lány már inkább az idősebb fiúk felé vonzódik,
és te semmit sem tudsz arról, hogy ez mennyire normális dolog
egyébként, csak játszod tovább kisfiús és átlátszó játékaidat,
de azért a szemed sarkából mindig őt figyeled
nagyon.

NEM NYÍLIK MEG ALATTAD A FÖLD,

pedig állítólag
már öt perce csönget a tanárnő mögötted,
de rá se hederítesz, azt hiszed,
valamelyik osztálytársad szórakozik vagy viccel veled,

az út közepén álltok újdonsült barátnőddel,
és éppen egy hosszú csókban forrtok össze,
a matektanárnő pedig a bicikli mögött már fel van indulva,
erősen, mire végre abbahagyjátok,

azonnal jelentkezzenek az osztályfőnöküknél,
ennyit mond csak és elhajt, amit nem nagyon értetek,
nem az iskola területén okoztatok közbotrányt,
hanem egy kevésbé forgalmas út közepén,
iskolába menet,

eszedbe jut, ha a tanárnő tudná,
hogymilyen biológia órai utókorrepetáció folyik iskola után a tóparton,
elpirultában azon nyomban alatta nyílna meg a föld,

jelentkezel hát az ofőnél, aki próbál komoly maradni,
de nem nagyon sikerül neki,
majdhogynem megdicsér mosolyogva,
így néma biztatásnak veszed
és későnéző típusként nagy lendülettel folytatod
a természeted felfedezését,

a gimnázium környéki zöldben szűk farmernadrágok
dörzsölődnek össze, és rögtön megérted,
mennyivel nehezebb helyzetben van egy fiatal,
erőtől duzzadó indián harcos,
mint egy vele kacérkodó indián lány,
mindegy,

legalább az ingeket ki lehet gombolni,
és barátnőd hatalmas, feszes mellei trikóban
a mellkasodhoz nyomódhatnak,
a bimbók szinte átszúrják a szövetet,
nem bírsz magaddal, meg akarod menteni őket,
kiszabadítod a fogságból, már előtted táncolnak,

öszönösen gyúrod, simogatod, csókolgatod őket,
miközben szétterül a két hatalmas mell,
összeugrik a korábban hatalmas bimbó,
majd újra szétterül,

lendületben vagy, ostromolsz már rendíthetetlenül,
határozottan, de óvatosan a farmernadrágjába
préseled a kezed, ahol csapdába is estél,
nem tudod kihúzni, így simogatod csak
a bugyi egyre nedvesedő anyagát, érzed,
ahogy ujjaid alatt szétnyílik, utat enged valami,

ezért oldalt bearaszolsz valahogy a bugyi mellett,
valami ismeretlen és nagyon kellemes lágyság
és meleg fogad, belemerülnek az ujjaid,
az indián lány egyre jobban nyögdécsel
és dörzsölgeti a kidudorodó feszes farmernadrágod,
amin aztán hazafelé menet kínos folt árválkodik,
hiába a kitűrt hosszú, kockás ing,
kivillan olykor,

legközelebb cserebugyit is hozunk,
nevet inglehúzkodós zavarodon csókolózós,
újdonsült barátnőd, és ki is derül még néhány alkalommal,
bizony egyáltalán nem ártana kényelmesebb nadrágot hordani,
ha megint úgy alakulna.

HA MEGINT ÚGY ALAKULNA,

nem ártana,
ha valaki felvilágosítana egy kicsit,
mert nem sok tapasztalatod van ezeken a területeken,
meg vagy győződve róla,
hogy kissé el vagy maradva ezen a területen,

de jóval később derül ki,
osztálytársaid még sehol se tartanak a felfedezésben,
ahogyan te sem természetesen,

mégis azt hiszed, ők már mindent tudnak,
talán egy-ketten azért tényleg,
akik érettebb lányokat is kifognak, járnak, úgy mondják,

egy szilveszteri osztálybulin fél pohár pezsgő után
szeded össze annyira a bátorságodat, hogy egy neked tetsző,
nagyon helyes osztálytársnőd mellé telepedj,

hajnal felé, amikor már mindenki kidőlni látszik,
lefekszel aludni, mindenki egy szobában alszik, mellé fekszel
és egy lendületből megcsókolod a félig alvó lányt,

és ő hagyja, puha, telt és adakozó ajkai vannak,
soha olyan légyságot nem érzel többet, azt hiszed,
közben ösztönösen becsúztatod a kezed a takaró alatt
a farmerszoknya alá és a vastag téli harisnyát simogatod
ott, ahol úgy gondolod, hogy érdemes próbálkozni,

és jó helyen csinálhatod ösztönösen, a lány felnyög halkán,
majd nyögdecsel, de nem tudod, mi is lehet a folytatás,
meg nem is vagy olyan bátor azért, simogatod hát tovább
ugyanott a megfeszülő testet,

aztán rájössz a megoldásra, megpróbálsz bejutni
a vastag harisnya meg a bugyi alá, de a lány nem engedi,
ebből sejtet, hogy ez lenne a helyes út,

de nem próbálkozol tovább, nem gondolod,
hogy nyilvánosság, a féléber osztálytársak zavarhatják a lányt,
azt hiszed, végleges az elutasítás, nem tudsz semmit
a nők működéséről,

délelőtt azért a lány mellé ülsz a buszon hazafelé,
de nem tudod, hogyan is megy ez,
megint csak mit kell csinálni, hol tartotok egymással,
megfogod csak a kezét az ülésen, szótlanul,
majd elköszönsz és leszállsz,

másnap reggel az iskolában minden ugyanolyan,
mint mindig, mintha meg se történt volna az egész,
így lassan azt próbálsz hinni, csak álmodtad az egészet.